

TARDOR LITERÀRIA 2017

LECTURA DRAMATITZADA

DUES COMÈDIES I UN MONÒLEG

de Josep A. Baixeras

Dijous, 23 de novembre, a les 19.30 h.

Teatre El Magatzem

Fotografia: Teresa León

Els dos germans, de Jaume Vidal Alcover

Tardor Literària 2016

lletrestgna@tarragona.cat

ENTRADA GRATUÏTA

Josep A. Baixeras

DUES COMÈDIES I UN MONÒLEG

de Josep A. Baixeras

De **Josep A. Baixeras** (Tarragona, 1927 - 2008) coneixem la faceta de narrador, a part de l'activitat professional com a advocat o el seu compromís cívic i polític. En aquest segon aspecte destaquen el fet d'haver conduït el primer programa de ràdio en català després de la guerra, a

Ràdio Tarragona, haver estat el primer president d'Òmnium Cultural del Tarragonès, Senador per l'Entesa dels Catalans a les primeres eleccions democràtiques (1977), primer Tinent d'Alcalde de l'ajuntament de Tarragona (1979-1983), etc. Com a narrador, va guanyar el premi Víctor Català 1959, va quedar finalista del St. Jordi 1963 i ha deixat publicats quatre reculls de relats i dues novel·les. En canvi, és menys coneguda la seva activitat com a autor teatral, gènere al qual, com a espectador, tenia una gran afició. De les 10 obres que va arribar a escriure, només cinc van ser publicades en vida de l'autor. I només tres van pujar als escenaris.

En aquesta ocasió oferim tres textos dramàtics breus, que il·lustren molts aspectes de la seva manera de fer literària, sobretot la mordacitat i la ironia. Es tracta de les dues comèdies no estrenades que formen part del tríptic **El mas dels Casaments: La Bilis Negra i L'ambició**, a les quals afegirem el monòleg inèdit **L'aviciat**.

Direcció:

Marc Chornet

Actors:

Toni Guillemat

Neus Pàmies

Martí Salvat

Cristina Arenas

Marc Chornet

L'aviciat

Monòleg inèdit

(fragment)

Una d'aquelles noies, la més ben formada i exuberant —recordo malgrat la meva extremada joventut d'aleshores—, així que em veia assegut a l'orinalet, s'esperava pacientment que terminés la meua comesa, cuitava, en acabat, a torcar-me, i tot seguit em pujava al seu coll, jo encara sense els calçotets, em besava, em magrejava i, sobretot, m'increpava per la feina que donava als altres el meu aparell digestiu, i mentrestant, em feia unes fortes surres al culet nu. I jo, carallot de mi, picava de manetes i reia ajuntant-me a les excita-des cleques de la noia. Reia de complaguda innocència, indiferent, si no agrait, al dolor de les natjades. A la recerca només, enfilat com estava en el cos d'ella, del tebi i suau suport per al meu cap, per als meus bracets, de la seva generosa sina.